

Lieta C-408/22

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2022. gada 20. jūnijs

Iesniedzējtiesa:

Conseil d'État (Francija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2022. gada 14. jūnijs

Prasītājs:

Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

Atbildētājs:

Bricolage Investissement France SA

CONSEIL D'ÉTAT [VALSTS PADOME, FRANCIJA] [..]

[..]

[..] [..]

**MINISTRE DE L'ÉCONOMIE, DES
FINANCES ET DE LA RELANCE
[EKONOMIKAS, FINANŠU UN
ATVESEĻOŠANAS MINISTRS]
pret SA Bricolage Investissement
France**

Conseil d'État [..]

[..]

[..]

[..]

2022. gada 1. jūnija sēde

2022. gada 14. jūnija lēmums

Ņemot vērā turpmāk tekstā izklāstīto procedūru:

Akciju sabiedrība *Bricolage Investissement France* lūdza *Tribunal administratif de Montreuil* [Montreijas Administratīvo tiesu, Francija] lemt par tās atbrīvošanu no uzņēmuma ienākuma nodokļa un šī nodokļa papildu iemaksām 633 352 EUR apmērā, ko tā samaksāja par 2012. gadā slēgto finanšu gadu.

Ar 2019. gada 10. oktobra spriedumu Nr. 1806737 šī tiesa noraidīja tās lūgumu.

Ar 2021. gada 19. oktobra spriedumu Nr. 19VE04061 *Cour administrative d'appel de Versailles* [Versaļas Administratīvā apelācijas tiesa] atcēla šo spriedumu un apmierināja sabiedrības *Bricolage Investissement France* prasību.

Ar kasācijas sūdzību un replikas rakstu, kas reģistrēti 2021. gada 19. novembrī un 2022. gada 10. maijā [...], *ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance* lūdz *Conseil d'État* atcelt šo spriedumu.

Viņš apgalvo, ka *Cour administrative d'appel de Versailles* [Versaļas Administratīvā apelācijas tiesa] nav ievērojusi Vispārējā nodokļu kodeksa 223.B pantu un Eiropas Savienības Tiesas 2015. gada 2. septembra sprieduma lietā C-386/14 tvērumu un nepareizi ir kvalificējusi faktus, lemjot, ka mātesuzņēmums, kas nav vienotas nodokļu grupas dalībnieks, var no savas ar nodokli apliekamās peļņas atskaitīt, atkārtoti niekļaujot izdevumu un izmaksu proporciju, visas dividendes, uz kurām attiecas šī paša kodeksa 216. pants un kas iegūtas no meitasuzņēmumiem, kuri reģistrēti citā Eiropas Savienības dalībvalstī, nevis Francijā.

Ar 2022. gada 14. aprīlī reģistrētu iebildumu rakstu sabiedrība *Bricolage Investissement France* lūdz noraidīt kasācijas sūdzību [...]. Tā apgalvo, ka šajā kasācijas sūdzībā izvirzītie argumenti [pamati] nav pamatoti.

[..]

Ņemot vērā:

- Līgumu par Eiropas Savienības darbību;
- *Code général des impôts* [Vispārējo nodokļu kodeksu] un *Livre des procédures fiscales* [Nodokļu procedūru kodeksu];
- Eiropas Savienības Tiesas 2015. gada 2. septembra spriedumu *Groupe Steria SCA* (C-386/14);
- *Code de justice administrative* [Administratīvā procesa kodeksu];

[..]

Ņemot vērā turpmāk tekstā izklāstīto:

- 1 No pirmās un otrās instances tiesām iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka sabiedrība *Bricolage Investissement France*, kas pilnībā pieder *société anonyme groupe Adeo*, 2012. gadā saņēma dividendes no sava meitasuzņēmuma Polijā *Leroy Merlin Pologne*, kas tai pilnībā pieder un, lai aprēķinātu uzņēmuma nodokli par 2012. gadā slēgto finanšu gadu atbilstoši mātesuzņēmumiem piemērojamajai nodokļu sistēmai, uz tām attiecināja nodokļu sistēmu, kas paredzēta Vispārējā nodokļu kodeksa 145. un 216. pantā. Atbilstoši šī pēdējā panta I. punktam tā atskaitīja no savas tīrās peļņas šo dividenžu summu, izņemot izdevumu un izmaksu proporciju 5 % apmērā. Nākamajā prasībā sabiedrība *Bricolage Investissement France* lūdza iespēju izmantot visu dividenžu atskaitīšanu no dividendēm, kas iegūtas no tās meitasuzņēmuma Polijā, no jauna neiekļaujot izdevumu un izmaksu proporciju. Pēc šīs prasības noraidīšanas tā lūdza *Tribunal administratif de Montreuil* [Montreijas Administratīvo tiesu] lemt par ar nodokli apliekamās peļņas daļas samazināšanu izdevumu un izmaksu proporcijas apmērā par 2012. gadā slēgto finanšu gadu un attiecīgā nodokļa atmaksāšanu. *Ministre de l'économie, des finances et de la relance* iesniedza kasācijas sūdzību (*se pourvoit en cassation*) par 2021. gada 19. oktobra spriedumu, ar kuru *Cour administrative d'appel de Versailles* [Versaļas Administratīvā apelācijas tiesa], atcēlusi 2019. gada 10. oktobra spriedumu, ar kuru Administratīvā tiesa bija noraidījusi šīs sabiedrības prasības, atbrīvoja to no uzņēmuma ienākumu nodokļa iemaksām un papildu iemaksām par 2012. gadā slēgto finanšu gadu, nepārsniedzot to izdevumu un izmaksu proporciju, ko tā atkārtoti iekļāva savā peļņā.
- 2 Vispārējā nodokļu kodeksa 216. panta I. punktā strīdam piemērojamā redakcijā ir noteikts, ka tīros ienākumus no dalības, kas dod tiesības piemērot mātesuzņēmumu nodokļu sistēmu un kurus pārskata gadā ir guvis mātesuzņēmums, var atskaitīt no šī mātesuzņēmuma kopējās tīrās peļņas pēc tam, kad no tiem ir atskaitīta atbilstošā izdevumu un izmaksu proporcija, kas noteikta vienoti 5 % apmērā no kopējiem ienākumiem no dalības, ieskaitot nodokļu atlaidi. Saskaņā ar tā paša kodeksa 223.A panta noteikumiem, redakcijā, kas tajā laikā bija spēkā un attiecās uz nosacījumiem, lai varētu izmantot nodokļu iekļaušanas sistēmu: “*Sabiedrība var būt vienīgā tā uzņēmumu ienākuma nodokļa maksātāja, kas ir piemērojams visiem tās grupas ienākumiem, kuru veido pati šī sabiedrība un sabiedrības, kurās tai nepārtraukti pārskata gada laikā tieši vai netieši ar grupas sabiedrību starpniecību pieder vismaz 95 % no kapitāla [..]. / Grupas dalībnieces var būt tikai sabiedrības, kuras ir devušas savu piekrišanu un kuru ienākumiem uzņēmumu ienākuma nodoklis ir piemērojams atbilstoši vispārējo tiesību nosacījumiem vai 214. pantā noteikto kārtību [..]*”. Saskaņā ar Kodeksa 223.B panta piemērojamo redakciju, kurā definēta nodokļu iekļaušanas sistēma: “*Kopējos ienākumus nosaka mātesuzņēmums, matemātiski saskaitot visu grupas sabiedrību darbības ienākumus, kas noteikti saskaņā ar vispārējo tiesību nosacījumiem vai atbilstoši 214. pantā noteiktajai kārtībai. / Kopējo rezultātu samazina par to izmaksu un izdevumu daļu, kas attiecas uz ienākumiem no līdzdalības peļņas, ko grupas uzņēmums saņēmis no uzņēmuma, kas ir grupas dalībnieks ilgāk nekā vienu finanšu gadu, un peļņas no līdzdalības, ko grupas*

sabiedrība saņēmusi no starpniecības uzņēmuma, attiecībā uz kuru mātesuzņēmums sniedz pierādījumus, ka tie izriet no ienākumiem no līdzdalības, ko izmaksājusi sabiedrība, kura ir grupas dalībniece ilgāk nekā vienu finanšu gadu un kura vēl nav pamatojusi korekcijas, kas veiktas, piemērojot šo iedaļu vai trešo iedaļu. [..]”.

- 3 Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pantā ir noteikts: “*Ievērojot šē turpmāk izklāstītos noteikumus, aizliedz ierobežojumus kādas dalībvalsts pilsoņu brīvībai veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Tāpat aizliedz ierobežojumus attiecībā uz to, kā dalībvalstu pilsoņi, kas izveidojuši uzņēmumu kādā dalībvalstī, atver šā uzņēmuma pārstāvniecības, filiāles vai meitasuzņēmumus citās dalībvalstīs. [..]*”
- 4 Ar 2015. gada 2. septembra spriedumu *Groupe Steria SCA* (C-386/14) Eiropas Savienības Tiesa nosprieda, ka Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauti dalībvalsts tiesību akti par vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmu, saskaņā ar kuru mātesuzņēmums, kas izmanto šo sistēmu, ir tiesīgs piemērot neitralizāciju attiecībā uz izdevumu un izmaksu proporcijas atkārtotu iekļaušanu, kas paušāli noteikta 5 % apmērā no tādu dividendu neto summas, ko šis mātesuzņēmums ir saņēmis no vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmā iesaistītajiem uzņēmumiem rezidentiem, savukārt šim mātesuzņēmumam atbilstoši minētajiem tiesību aktiem nav tiesību uz šādu neitralizāciju attiecībā uz dividendēm, ko tam izmaksā tā meitasuzņēmumi, kuri atrodas citā dalībvalstī, uz kuriem, ja tie būtu bijuši rezidenti, objektīvi – pēc to izvēles – attiektos vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošana.
- 5 Ministrs apgalvo, ka *Cour administratif d’appel* [Administratīvā apelācijas tiesa] ir pieļāvusi tiesību kļūdu, lemjot, ka uzņēmumam *Bricolage Investissement France* sava lūguma samazināt tam aprēķināto uzņēmumu ienākuma nodokli par finanšu gadu, kas beidzās 2012. gadā, atbalstam ir pamats apgalvot, ka Vispārējā nodokļu kodeksa 223.B pantā ir pārkāpta brīvība veikt uzņēmējdarbību, ciktāl tas neparedz iespēju mātesuzņēmumam neitralizēt atkārtoti iekļauto izmaksu un izdevumu proporciju saistībā ar ienākumiem no dalības, kas gūti no Eiropas Savienības dalībvalstī, nevis Francijā reģistrēta meitasuzņēmuma, kuri atbilst nodokļu iekļaušanas sistēmas piemērošanas kritērijiem, noraidot kā nebūtisku šajā ziņā apstākli, ka šis mātesuzņēmums, lai gan tam ir ar kapitālu saistītas saiknes ar citiem Francijas uzņēmumiem, kas ļauj izveidot vienotu aplikšanas ar nodokli grupu, nepieder šādai grupai.
- 6 Nopietnas Eiropas Savienības tiesību interpretācijas problēmas izraisa jautājums par to, vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pantam ir pretrunā dalībvalsts tiesību akti par vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmu, saskaņā ar kuru mātesuzņēmums, kas izmanto šo sistēmu, ir tiesīgs piemērot neitralizāciju attiecībā uz izdevumu un izmaksu proporcijas atkārtotu iekļaušanu, saistībā ar dividendēm, ko šis mātesuzņēmums ir saņēmis no vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmā iesaistītajiem uzņēmumiem rezidentiem, kā arī, lai ņemtu vērā 4. punktā minēto Eiropas Savienības Tiesas spriedumu, saistībā ar dividendēm,

kas tikušas saņemtas no meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti citā dalībvalstī, uz kuriem, ja tie būtu bijuši rezidenti, objektīvi – pēc to izvēles – attiektos vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošana, bet saskaņā ar kuru nav tiesību uz šo neitralizāciju tādām meitasuzņēmumiem rezidentam, kurš, neraugoties uz to, ka pastāv tādas ar kapitālu saistītas saiknes ar citām vienībām, kuras ir rezidentes, kas ļauj izveidot grupu, kas tiek vienoti aplikta ar nodokli, nav izvēlēties piederēt šādai grupai gan saistībā ar dividendēm, kuras tam izmaksā meitasuzņēmumi rezidenti, gan kuras tiek saņemtas no meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs un kuri atbilst citiem vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošanas kritērijiem, kas nav rezidences kritērijs.

- 7 Tādēļ šis jautājums saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. panta pirmās daļas b) punktu ir jāiesniedz Eiropas Savienības Tiesai, un līdz Tiesas nolēmuma pieņemšanai ir jāaptur tiesvedība lietā par *ministre de l'économie, des finances et de la relance* iesniegto kasācijas sūdzību.

N O S P R I E Ž:

1. pants. Apturēt tiesvedība lietā par *ministre de l'économie, des finances et de la relance* iesniegto kasācijas sūdzību, līdz Eiropas Savienības Tiesa būs pieņēmusi nolēmumu par to, vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pantam ir pretrunā dalībvalsts tiesību akti par vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmu, saskaņā ar kuru mātesuzņēmums, kas izmanto šo sistēmu, ir tiesīgs piemērot neitralizāciju attiecībā uz izdevumu un izmaksu proporcijas atkārtotu iekļaušanu, saistībā ar dividendēm, ko šis mātesuzņēmums ir saņēmis no vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmā iesaistītajiem uzņēmumiem rezidentiem, kā arī, lai ņemtu vērā 2015. gada 2. septembra spriedumu *Groupe Steria SCA (C-386/14)*, saistībā ar dividendēm, kas tikušas saņemtas no meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti citā dalībvalstī, uz kuriem, ja tie būtu bijuši rezidenti, objektīvi – pēc to izvēles – attiektos vienotas aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošana, bet saskaņā ar kuru nav tiesību uz šo neitralizāciju tādām meitasuzņēmumiem rezidentam, kurš, neraugoties uz to, ka pastāv tādas ar kapitālu saistītas saiknes ar citām vienībām, kuras ir rezidentes, kas ļauj izveidot grupu, kas tiek vienoti aplikta ar nodokli, nav izvēlēties piederēt šādai grupai gan saistībā ar dividendēm, kuras tam izmaksā meitasuzņēmumi rezidenti, gan kuras tiek saņemtas no meitasuzņēmumiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs un kuri atbilst citiem vienotās aplikšanas ar nodokļiem sistēmas piemērošanas kritērijiem, kas nav rezidences kritērijs.

[..] Pieņemts 2022. gada 14. jūnijā.

[..]

[..]

[..]

[..]

[..]